

er overbevist om, at den nuværende Finansminister, der er fraværende i Dag, vil være til Stede ved Afstemningen.

I Fjor gik der Politik i Prygleloven, det er sikkert nok, og Aarsagen var de storpolitiske Formaal, Justitsministeren havde med denne Lov. Der blev af mange i dette Ting gjort store Anstrengelser for at forhindre, at der gik Politik i Sagen. Der var et Flertal her i dette Ting, et Udvalgsflertal — jeg husker det nøje, jeg har selv siddet i Udvalget i Fjor —, som vilde forhindre, at der gik Politik i denne Sag, som vilde sørge for, at den blev hæderligt og stille begravet. Det var Meningen. Der er saa tidt i Foraaret og Sommeren paa Vælgermøder og i Pressen talt om, at det var fra pryglefjendtlige Side der blev lavet Politik paa denne Sag. Man har bebrejdet det højtærede Medlem for Kalundborg (Krabbe), at det var ham, der skiftede Standpunkt, at det var ham, der lavede Politik af Sagen. Man har henvist til, at han ved første Behandling talte saa mildt og sagligt, ved anden Behandling saa stærkt og politisk. Ja, naturligvis, for der var sket det i Mellemtiden, at Haabet om at faa denne Sag stille og lempeligt skubbet til Side, uden at det blev noget Nederlag for Justitsministeren, Haabet om at faa Pryglebestemmelsen ganske stille ud af Verden, svigtede. Det havde vist sig, at Justitsministeren havde forregnet sig, at Skellet i hans Parti blev stærkere, at der samlede sig mere Liden-skab om denne Sag, end han havde tænkt sig, og at Majoriteten blev yderst knæben. Under disse Forhold maatte naturligvis Tonen i de Taler, det ærede Medlem for Kalundborg holdt ved 1ste og 2den Behandling være helt forskellig. Det havde endvidere vist sig, at saglige Modstandere af Pryglestraffen under Udvalgsarbejdet skiftede Standpunkt, det havde vist sig, at det ærede Medlem for Viborg (Sveistrup), der ved første Behandling betegnede Pryglestraf som Barbari, alligevel til sidst i Udvalget gik med dertil. Det viste sig altsaa, at der for ham var indtraadt politiske Momenter, der gjorde, at han forlod det, som var hans saglige Standpunkt. Altsaa historisk, retfærdigt er der ingen Tvivl om, hvorfra Politikken kom, hvem der har Skylden for, at der gik Storpolitik i Loven. Hvad der skete henimod Rigsdagssamlingens Slutning med Samlingens Forlængelse og pludselige, bratte Afslutning, hvad der derefter viste sig hen paa Sommeren, jeg tror i Juli Maaned, da Justitsministeren holdt sin

Tale i Næstved, da Ministeriet allerede skulde have været sprængt, men da han heller ikke i dette Øjeblik kunde faa Konseilspræsidenten med, kort sagt, alt, hvad der senere er sket, viser jo, at jeg har Ret.

Nu er der altsaa Mulighed for en rent saglig Behandling af Pryglestraffen, af § 5 i dette Lovforslag, nu kunne vi sætte alle politiske Hensyn til Side. Venstrereformpartiet er sprængt, det kan vel i Øjeblikket ikke godt sprænges mere, end det er. Jeg vil da bede ærede Medlemmer af dette Ting endnu en Gang tænke over, hvor meningsløst det er i dette Øjeblik her i dette Land at grave en gammel, længst opgiven, længst forældet Straf op og indføre den paa ny og anvende den over for Voldsforsøelser. Voldsforsøelser er nemlig i Aftagende, der er ikke mindste Nødtilstand paa dette Omraade — det viser Statistikken. Folketingets Lovforslag vilde skærpe Straffen for Vold meget betydeligt, dels ved Anvendelsen af langvarig Frihedsstraf, dels ved Opgravning af denne gamle, barbariske Straf, som Legemsstraf er, medens det paa den anden Side vilde nedsætte Straffen for Ejendomsforsøelser. Nu viser Statistikken, at ude i Livet er der det modsatte Forhold, at i Danmark i de senere Aar ere Voldsforbrydelserne gaaede tilbage i Tal og Betydning, medens Ejendomsforbrydelserne ere stegne. Under disse Omstændigheder er det højst ejendommeligt, at Straffeloven skal revideres netop nu paa den Maade, her foreslaas, stik imod al Statistik. Jeg er en Tilhænger af at nedsætte Straffen for Ejendomsforbrydelser, fordi jeg overhovedet ikke tror, at strenge Straffe medfører en Nedgang i Forbrydelserne, jeg tror nok, at dette beror paa helt andre Aarsager. Jeg er enig med Kriminalisterne i, at Forbrydernes og Straffenes Brutalitet staa i det nøjeste Forhold til hinanden. Jeg tror, at Kulturen stadig bør vise sig deri, at Straffen mildnes, forringes, humaniseres, og at Forbrydernes netop ved hele denne Udvikling humaniseres. Det er Historiens Vidnesbyrd gennem de svundne Aarhundreder. Jeg er altsaa den varmeste Tilhænger af at nedsætte Straffene for Ejendomsforbrydelser, fordi jeg ikke tror, at det er de barbariske Straffe, der medføre Nedgang i disse Forbrydelsers Tal. Jeg er altsaa paa dette Punkt enig med det andet Ting, der her har foretaget en Forandring, men jeg vil alligevel paapege denne Kendsgerning, at Voldsforbrydelserne stadig tage af, medens Ejendomsforbrydelserne tage til. Det er under disse Omstændigheder